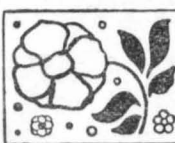

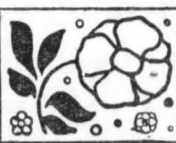
ΓΙΑ μιὰ βδομάδα, όλόκληρο τὸ κοσμικὸ Παρίσι δὲν ἔκανε ἄλλο, παρὰ νὰ μιλάει γιὰ τὸ γάμο τοῦ Μωρίς Ντελφού, ὁ ὁποῖος πρὸ ἐνός μόλις ἔτους εἶχε κληρονομήσει ἀπ' τὸν πλούτου πατέρα του 250 ἑκατομμύρια φράγκα, καὶ τῆς ὀραίας 'Οδέττης Μαρσάκ. Μὰ ἦσαν κ' οἱ δυὸ τους πρόσωπα ἄξια γιὰ τόσο ἐνδιαφέρον!

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ V. BLASCO IBANEZ

ΤΟ ΤΕΡΑΣ

κατορθώματά του. Μὰ ὁ κόσμος ἦταν τότε γεμάτος ἀπὸ ἥρωες καὶ ἡ 'Οδέττη νευρίαζε, ἀκούγοντας καὶ τὶς ἄλλες νὰ λένε τὰ ἱδια γιὰ τοὺς ἄνδρες τους.

«ὦ! νὰ μὴν μπορούσε αὐτὸς ὁ Μωρίς νὰ διαγραφῆ!

Μιὰ μέρα, ἔφτασε τέλος στὸ μέγαρο Ντελφού ἡ εἰδησις, ὅτι ὁ Μωρίς εἶχε πληρωθεὶ σοβαρὰ

Ἐκείνος συγκέντρωνε ἐπάνω του ὅλα τὰ χαρίσματα. Ἦταν φραϊός, κομψός, ἐνδοξός. Εἶχε κερδίσει ἐπανειλημμένως κύπελλα τιμῆς στὶς πρὸς αἰχ κοῦρσες, σὲ διαγωνισμοὺς ξιφασκίας καὶ περισσοτέρως, στὶς μεγάλες κοῦρσες αὐτοκινήτου «Παρίσι—Νεάπολις», κτλ. Τὸ γραφεῖο του ἔμοιαζε περὶ μὲ τραπέζαρι ἀπὸ τ' ἀναρίθμητα αὐτὰ κύπελλα, ποὺ βρισκόντουσαν ἐπάνω στὰ ἔπιπλα.

Σ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς θριάμβους τοῦ σπῆ, εἶχε προστεθεὶ τελευταία καὶ μιὰ ἀκόμα δόξα. Εἶχε ἀρχίσει νὰ ἐνδιαφέρεται καὶ γιὰ τὴν ἀεροπορῖα κ' εἶχε κάνει ἐπιτυχῶς ἀρχετῆς ἐπικίνδυνες πτήσεις.

Ἐκείνη ἦταν ἡ ἀφθαστὴ 'Οδέττη Μαρσάκ, τῆς ὁποίας τ' ὄνομα φηγοῦράριζε καθημερινῶς στὴν κοσμικὴ στήλη τῶν ἐφημεριδῶν. Οἱ σπουδαιότεροι ῥάττι βασιζόντουσαν σ' αὐτὴ γιὰ τὸν θρίαμβο κάθε καινούργιας κρεασιῶν τους. Τὸ ὑπέροχο σῶμα τῆς ἔκανε νὰ χλωμάζουν ἀπὸ ζήλεια ὅλες ἡ ἄλλες γυναῖκες. Τὸ θεῖο τῆς πρόσωπο γογγύεναν μ' ἕνα τους βλέμμα.

Ἦταν μὲ δυὸ λόγια μιὰ μοντέρνα Ἀφροδίτη.

Ὁ Μωρίς κ' ἡ 'Οδέττη ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή ποὺ γνωρίστηκαν, ἀγαπήθηκαν τρελλά, παρὰφορα κ' ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μῆνα παντρεύτηκαν. Ἐγκατεστάθηκαν στὸ πολυτελέστατο μέγαρο τῶν Ντελφού, στὴν πρὸ πλοῖα συνοικία τοῦ Παρισιῶ. Ἡ χήρα Ντελφού, ἡ μητέρα τοῦ Μωρίς, κατέφυγε τότε στὸ τελευταῖο πάτωμα, ἀφίνοντας τὸ ἱπόλοιο σπίτι στὸ γυῖο τῆς καὶ τὴ νύφη τῆς, πρὸ ὁποῖοι μπορούσαν ἔτσι νὰ τὸ στολίσουν σύμφωνα μὲ τὰ μοντέρνα γούστα τους καὶ τὰ καπρίτσια τους. «Ὅλες ἡ φαντασιοληξίες, ὅλες ἡ ἀντιθέσεις τοῦ Βυζαντινοπερικουῦ στυλ ποὺ ἦταν τῆς μόδας τότε, πλημύρισαν αὐτὸ τὸ μέγαρο μὲ τὰ κόκκινα κ' ἐπίχρυσα σαλόνια τῆς ἐποχῆς Ναπολέοντος Γ'».

Ἡ μητέρα Ντελφού, ντυμένη πάντα στὰ μαύρα, σοβαρὰ καὶ σκεπτικῆ, ἔδλεπε μὲ ἀπάθεια τὶς ἰδιοτροπίες τῆς νύφης τῆς: τὶς ἀνατολίτικες ἑορτὲς ποὺ ὠγαίνανε, τὰ χορευτικὰ τσάγια ποὺ ἔδινε καθημερινῶς καὶ τὶς παράξενες τουαλέττες ποὺ φοροῦσε.

Κ' ἐπειδὴ ὁ γυῖός τῆς ἐλάτρευε τὴν 'Οδέττη, προσπαθοῦσε νὰ βρῆ μιὰ δικαιολογία σὲ ὅλα τὰ καπρίτσια τῆς.

«Ἡ φτώχῃ κοπέλλα! ἔλεγε. Δὲν φταίει αὐτὴ. Ἀνατράφηκε ἡ καὶ μὲν χωρὶς μητέρα...».

Κ' ἤρθε ἔξωφρα ὁ πόλεμος. Ἡ πρώτη ἐντύπωση ποὺ ἔνοιωσε ἀπ' αὐτὸν ἡ καινούργια κυρία Ντελφού, ἦταν ἡ δυσάρεσκεια. Γιατὶ νὰ συμβῆ ἕνα τέτοιο πράγμα, ἀκριβῶς τὴ στιγμή ποὺ διασκέδαζαν περισσότερο ἀπὸ ποτὲ!

Ὁ Μωρίς ἔφυγε γιὰ τὸ Μέτωπο. Μὰ κ' ἡ 'Οδέττη ἤθελε νὰ φανῆ ζήσημι στὴν πατρίδα τῆς. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ γίνη κ' αὐτὴ, ἔπος τὸσες φίλες τῆς, νοσοκόμης, γιατί θάυμαζε τὸ ἄπλο καὶ χαριτωμένο κοστούμι τῶν Ἀδελφῶν ποὺ ἐταίριαζε θαυμάσια στὴν ὀμορφιά τῆς. Γεμάτη ἀπ' τὴ φλογερὴ ἐπιθυμία νὰ τὴ βλέπουν μ' αὐτὸ τὸ κοστούμι, ποὺ ἦταν τώρα τῆς τελευταίας μόδας, ἄρνε συχνὰ τοὺς ἀρρώστους τῆς καὶ πῆγανε μὲ τὸ αὐτοκίνητο τῆς περιπατοῦ στὸ δάσος τῆς Βουλῶνης, ἐνῶ ἡ χήρα Ντελφού, ἡ πεθερὰ τῆς, χωρὶς ν' ἀλλάξῃ τὸ παντοεινὸ μαῦρο ἑοσάτιν τῆς, ἔμενε μὲρὰ—νύχτα στὸ νοσοκομεῖο καὶ δὲν ἔφευγε οὔτε στιγμή ἀπ' αὐτὸ.

Ὁ πόλεμος, ἔχει κ' αὐτὸς τὶς ἀπολαύσεις καὶ τὶς χαρὲς του. Ἔτσι ἡ κυρία ποὺ εἶχαν μείνει στὸ Παρίσι, ἐξωκλονθοῦσαν νὰ δύνουν τὰ τσάγια τους, χωρὶς τοὺς ἐνοχλητικὸς ἄνδρες, ποὺ σὲ ζαλίζουν μὲ τὰ κομπλιμέντα τους, τὰ τσάγια τους, στὰ ὁποῖα, ντυμένες ὀλόλευκα, σὰν ὑπηρετρίες λουτρῶν, δεχόντουσαν τὸ γεμάτο ζήλεια βλέμμα τῶν ἄλλων γυναικῶν, ποὺ δὲν φοροῦσαν αὐτὸ τὸ κοστούμι.

—Ὁ ἄνδρας μου πολεμᾷ στὴν Ἀλσατία, ἔλεγε ἡ μά. Καὶ ὁ κ. Ντελφού ποὺ βρισκόταν;

Ὁ κ. Ντελφού βρισκόταν κάπου πρὸς τὸ Βέλγιον κ' ἡ γυναῖκα του, ῥιχνοντας γύρω τῆς βλέμμα γεμάτο ὑπερηφάνεια, διηγόταν τὰ

ἀπὸ μιὰ ὀδίδα.

Ἡ 'Οδέττη ἀναστάτωσε τὸ σπίτι μὲ τὶς κραυγὲς τῆς ἀτελεισίας τῆς καὶ τὶς κρίσεις τῆς κ' διὰν τέλος συνῆλθε κάπως, δῆλωσε πὸς ἤθελε νὰ τρέξῃ ἀμέσως κοντὰ στὸ προσκεφάλι τοῦ ἀνδρός τῆς. Μὰ ἡ στρατιωτικὴ ἀρχὴ δὲν τῆς τὸ ἐπέτρεψαν. Ὑστερα θέλησε νὰ πεθάνῃ, ἐνῶ ἡ μητέρα τοῦ πληγωμένου ἔμενε ὀλόφρα, σιωπηλὴ, χλωμὴ κ' ἀνοιγόκλεινε τὰ βλέφαρα, χωρὶς δάκρυα, δαγιάνοντας μόνον τὰ χεῖλη τῆς.

Ὅταν ἡ 'Οδέττη ξαναπαρουσιάστηκε στὶς στενὲς φιλικὲς συγκεντρώσεις, ἔνοιωσε μιὰ μυστικὴ ἱκανοποίησι. Καμμὶ ἀπ' τὶς φίλες τῆς δὲν τολμοῦσε περὶ νὰ συζητῆ μαζί τῆς. Ὁ Μωρίς ἦταν πληγωμένος, σοβαρὰ πληγωμένος, κ' ἔδινε σημονοῦσαν τὸν θελακτικὸ σῆζυγὸ τῆς, ποὺ εἶχε δοκιμαστεὶ τόσο σκληρὰ.

Μὰ τί νὰ ἦσαν ἡ μυστηριώδεις πληγὲς τῆς, γιὰ τὶς ὁποῖες μολοῦσε ἀορίστως ἡ σχετικὴ ἀνακοίνωσις τοῦ Στρατηγείου; Ἡ 'Οδέττη φανταζόταν τὸν ἄνδρα τῆς νὰ κοιμισθῆ, μὲ τὸ ἕνα χεῖρ νὰ κρατᾷ μπαστοῦνι καὶ μὲ τ' ἄλλο νὰ στηρίζεται στὸ μπράτσο τῆς. Θὰ ἔκαναν ἕνα ζευγάρι πολὺ ἐνδιαφέρον. Τὸ μέλλον τοὺς ἐφύλαγε ἀκόμα πολλὲς ὄρες εὐτυχίας, θὰ τὸν ἐπροστίαινε καὶ θὰ τοῦ ἔδινε τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία...

Ἐνα ἀπόγευμα εἶδε στὸ δρόμο ἕνα νεαρὸ ὑπολοχαγὸ, ποὺ περπατοῦσε δίπλα στὴν ἀρραβωνιαστριά του κ' εἶχε τὸ μανίκι τὸν ἀδειανό. Ἀσφαλῶς κ' ὁ Μωρίς θὰ εἶχε χῆσει τὸ μπράτσο του. Ἦταν σχεδὸν βεβαία γι' αὐτὸ, γιατί ὅλα του τὰ γράμματα, τὰ βιαστικά, ἦσαν ὅλα γεωμμένα ἀπὸ ξένο χεῖρ. Καὶ τί μ' αὐτὸ; Θὰ γινόταν ἐκείνη τὸ στήριγμα τοῦ ἀνδρός τῆς καὶ τὸ μπράτσο τῆς θ' ἀντικαθιστοῦσε τὸ χαμένο δικὸ του. Ἐκείνη ποὺ τὴν ἐνδιέφερε περισσότερο, ἦταν νὰ ξαναβρῆ τὸ χρῶσπὸ τὸν, νὰ καθρεφτιστῆ μέσα στὰ φωτεινὰ καὶ χαδιάρικα μάτια του. Ἀχ! πόσο τὸν ἀγαποῦσε!

Οἱ μῆνες περνοῦσαν. Ἀνήσχυε, ἡ μητέρα τοῦ Μωρίς ζητοῦσε πληροφορίες γιὰ τὸ γυῖο τῆς ἀπὸ τοὺς παλῆους φίλους τοῦ σπιτιοῦ, ἀνθρώπους σοβαροῦς, οἱ ὁποῖοι φανόντουσαν πὸς κάτι τῆς ἐκρυβάν.

Ἡ πληγὴ τὸν εἶνε βέβαια πολλὲς, μὰ βρισκεται ἐκτὸς κινδύνου. Τὸ πᾶν εἶνε πὸς ζεῖ.

Ἐνα πρωί, ἡ 'Οδέττη πήδησε ἔξωφρα ἀπ' τὸ κρεβάτι τῆς κ' ἔτρεξε στὸ παράθυρο, γιατί ἕνα παράξενο προσῆθημα τὴν ἔκρινε, καθὼς ἄκουσε ἔξω τὸ θόρυβο ἐνός αὐτοκινήτου ποὺ σταματοῦσε μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ μεγάρου. Εἶδε πράγματι στὸ δρόμο ἕνα αὐτοκίνητο κλειστό, μὲ κόκκινους σταυροῦς. Ἡ καρδιά τῆς χτύπησε δυνατὰ. Εἶχε ῥθεὶ ὁ Μωρίς!

Ὅταν μυστηριώδης καθὼς ἦταν, ἔτρεξε πρὸς τὸ σαλὸν τοῦ ἰσογείου, γιὰ νὰ τὸν ὑποδεχτῆ, οἱ ὑπηρετῆς, τρομαγμένοι, τὴν συγκράτησαν.

Τέλος, μπῆκε μέσα κ' εἶδε κ' ἐγνώρισε ἀμέσως τὸ πονεμένο κεφάλι ποὺ ἀναπαύονταν στὸ μαξιλάρι τοῦ ντιβανιοῦ. Ἦταν ἐκεῖνος, φριχτὰ μὲ τὸν ἄνδρα, μὲ τὸ πρόσωπο ὅλο γεμάτο ἀπὸ τὶς τρομερὲς οὐλὲς τῶν πληγῶν... μὰ ἦταν ἐκεῖνος.

Μόνον ἕνα μάτι τοῦ ἔμενε. Στὴ θέσι τοῦ ἄλλου, βρισκόταν ἕνας μαύρος ἐπίδεσμος, ποὺ σκέπαζε τὴν ἀδειανὴ κόγχη. Ὑστερα, ἡ 'Οδέττη κῦτταξε τὸ στήθος του. Μὰ ἀμέσως ἔβγαλε μιὰ τρομερὴ φωνή. Τὸ σῶμα τοῦ πληγωμένου σταματοῦσε ἐκεῖ. Τοῦ ἔλειαν τὰ χεῖρα καὶ τὰ πόδια. Δὲν ἦταν παρὰ ἕνας κορμῖός, ἕνα ῥάκος ποὺ τελείωνε σ' ἕνα ζωντανὸ κεφάλι.

—'Οδέττη!... 'Οδέττη!... ψιθύρισε ταπεινὰ μὲ τὸ μαυρισμένο στόμα ὁ πληγωμένος, σὰν νὰ ζητοῦσε συγγνώμη γιὰ τὸ κακὸ ποὺ τῆς ἔκανε.

Μὰ ἡ 'Οδέττη δὲν τὸν ἀκούγε. Εἶχε φύγει, σπρόζωντας τοὺς ὑπηρετῆς ποὺ ἦσαν μαζεμένοι στὴν πόρτα. Ἐτρεξε στὰ ἐπάνω πατώματα, χωρὶς νὰ ἔσηρ τί κάνει, βγάδοντας τρομερὲς κραυγὲς, χτυπώντας τὰ ἔπιπλα στοὺς τοίχους, ξεροξίζοντας τὰ μαλλιά τῆς, τρελλὴ ἀπὸ ἐκπλήξι, ἀπὸ φόβο, ἀπὸ ἀδηλία.

Αὐτὸ τὸ τερας ἦταν ὁ ἄνδρας τῆς. Ἐτρεπε λοιπὸν νὰ μείνῃ

Ἡ 'Οδέττη ἔβγαλε μιὰ τρομερὴ κραυγὴ καὶ τραβήχτηκε πίσω...

